

[Ellen Poulsen.]

Jeg forstår ikke, at nogen i denne sal kan være imod dette. Er det dog ikke naturligt, at i det samråd, der skal tage en så skæbnesvanger bestemmelse, bør den mand, som har ansvaret, når indgrebet skal foretages, være med fra begyndelsen, være med til at stille diagnosen? Det bliver jo ham, der får det store ansvar. Er det da ikke fuldkommen mærkværdigt at tænke sig, at det er andre, som skal træffe en sådan bestemmelse, skal kunne bestemme, at patienten skal sendes til et sygehus, hvor en overlæge, der ikke selv har været medbestemmende, skal være tvunget til at udføre denne operation, som er de fleste overlæger meget imod?

Men der er andet mærkeligt i svangerskabslovsforslaget. Når man læser de forskellige paragraffer igennem for at nå til klarhed vedrørende samrådene, henvises man til at læse videre i mødrehjælpsloven. Det er ret mærkværdigt. Det havde dog været det eneste rimelige, at bestemmelserne om de samråd, som skal træffe afgørelsen, fandtes i svangerskabsloven. Dette havde vi meget ønsket, og det var vort ønske, at disse samråds virke var fuldstændig uafhængigt af mødrehjælpsloven — så ville man nemlig få det rigtige forhold i det arbejde, der skal gøres, idet mødrehjælpen optræder som den rådgivende og den forberedende part. Kvinden henvender sig til mødrehjælpsorganisationen. Denne har sine eksperter, som undersøger sagen til bunds; den har sine læger, som er med i denne undersøgelse, og den fremskaffer alle de nødvendige papirer, alle oplysninger — kort sagt, den gør sagen færdig. Når sagen så er færdig, burde den komme til afgørelse i et samråd, der stod frit. Vi ville gerne gå så vidt som til at give mødrehjælpen en repræsentant i dette samråd, hvilket ville være rimeligt. Her ser man imidlertid det mærkelige, at det er socialministeren, som skal være medbestemmende eller rettere sagt bestemme, hvorledes disse samråd skal se ud. Altså, medens svangerskabsloven sorterer under justitsministeriet, skal socialministeren udnævne de læger, som skal tage ansvaret i samrådet. Det kan ikke være rigtigt.

Der er jo skrevet meget i denne sag... (Socialministeren [Strøm]: Ja!). Jeg hører,

at den højtærede minister siger ja, og jeg kan tænke mig, at den højtærede minister vel er glad for, at der er blevet skrevet meget vedrørende denne sag. Det må være rigtigt, at et område som dette, der i allerhøjeste grad berører noget samfundsbevarende i hele befolkningen, bliver drøftet så meget i offentligheden, som det på nogen måde kan. Det må være rigtigt, og derfor er det jo også, den store reaktion er kommet, idet det virkelig er gået op for befolkningen, at der her er et område, som den måske ikke har tænkt over, men som man nu i sidste øjeblik bliver klar over berører hver enkelt borger i dette land; man er blevet klar over, at der her røres ved noget, som man i et samfund skal være meget varsom med at røre ved.

Denne sag har været drøftet frem og tilbage, og vi har prøvet at få den højtærede justitsminister til at indse det rigtige i, at man fik disse frie, uvildige samråd, som tog sagen op, når den blev afleveret fra mødrehjælpen, hvor den var blevet fuldt belyst, og at det så blev samrådet, som tog den endelige afgørelse og stillede indikationen. Vi havde gerne set, at samrådet var kommet til at bestå af den behandlende overlæge og af en psykiater, der ikke på forhånd var bundet til mødrehjælpen — for det kan ikke nægtes, at man jo er noget ængstelig ved den stærke indflydelse, som hele den moderne psykiatri har fået på dette område.

Jeg vil i denne forbindelse gerne have lov til at henvide til den artikel, der stod i „Berlingske Aftenavis“ for i går, og som, hvad jeg tænker mig har glædet den højtærede justitsminister, var skrevet af en psykiater; justitsministeren har jo flere gange sagt, at det var bemærkelsesværdigt, at det i så høj grad var kvindelægerne, der kom frem nu. Men her er det altså en psykiater, der taler, nemlig dr. med. Paul J. Reiter, som er overlæge ved kommunehospitalets psykiatriske afdeling. Jeg har sjældent set en artikel bruge så stærke, alvorlige ord. Selvom dr. Reiter er psykiater, står hans udtalelser fuldstændig på linie med dem, gynækologerne har fremsat. Jeg vil gerne bede ærede medlemmer lægge mærke til, at dr. Reiter fastslår, at den moderne psykiatri er blevet misbrugt på dette felt. Nu har man flere gange bebrejdet